

JUMARORO

SÝLVA LAUEROVÁ

van Aspen, s.r.o.
2011

Publishing: van Aspen, s.r.o., 2011 (elektronická kniha 2013)

Copyright: Sylva Lauerová, 2011, www.sylvalauerova.cz

Cover Photo: Lukáš Horký 2011

Cover Graphics: Luboš Mikula 2011

Proofreading: Eva Hánová

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the publisher, excepting brief quotes used in reviews.

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87801-01-7 (PDF)

SYLVA LAUEROVÁ

JUMARORO

van Aspen, s.r.o., 2011

všem zvědavým

... audax curiositas mota est, avida experiri latentia...
Sv. Augustýn

Tento román je pouhá fikce. Veškeré postavy a události v něm zobrazené jsou dílem autorčiny fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je ryze náhodná.

SYLVA LAUEROVÁ, česká spisovatelka a básnířka žijící na Seychelských ostrovech. Ačkoli má na svém kontě několik knih, a na české literární scéně tedy rozhodně není žádným nováčkem, její literární tvorba je médií často přehlížena. Důvod? Prý je příliš kontroverzní a nevyzpytatelná. Jak sama přiznává, ráda odkrývá „hlubiny lidské duše“ – témata jejích knih jsou často „na hraně“.

Lauerová však nezůstává pouze u provokativních témat spojených s lidskou intimitou. Každou další knihou svůj autorský záběr rozšiřuje a nikdo z jejích příznivců nedokáže odhadnout, čím překvapí příště, ať už tematicky, či žánrem. Mnoha čtenářům tak utkvěla v paměti díky románové tvorbě, jiným díky poezii.

Sylva Lauerová pravidelně publikuje v českých časopisech a podílí se na vzniku a podpoře celé řady uměleckých projektů - výstav, výtvarných happeningů či experimentálních módních show (Výstava výtvarných děl české umělecké avantgardy 3. milénia Michael2007, módní show Fatamorgana, projekt IMPERSONED, časopis DRESSING Portfolio a další).

JUMARORO

Stiskla jsem útržek papíru mezi prsty a pomalu, mimoděk jsem ho žmolala, až z něj zbyla jen malá kulička. *Klíčem ke všemu je..., klíčem ke všemu je*, opakovala jsem si pořád v duchu – *klíčem je...*

Co je tohle za pitomou hru?! Jak já mám sakra vědět, co je klíčem? A co je všechno?

Od odpoledne, kdy se Lukáš nevrátil z dovolené, od toho odpoledne, co jsem marně čekala na letišti, už uběhlo několik týdnů. Nejdříve jsem zavolala jeho rodičům, myslela jsem si, že přiletěl o den dřív, že jsem se spletla nebo že jim třeba zavolal, že se zpozdí. Ale proč? Přece by volal mně, vždycky mi volal, a tentokrát ne? Nejspíš mu ukradli mobil, jako minulý rok v Namibii. Tehdy se taky zpozdil, prošvihl letadlo, za dva dny se objevil přede dveřmi, a když jsem mu nadávala do pitomců, chechtal se na celé kolo. Mužským asi nikdy nedojde, že se o ně bojíme. Tedy pokud je milujeme.

Unaveně jsem si kecla do křesla. Do celého těla se vkrádala lehká beznaděj a poslední tři týdny běžely před očima jako film: Lukášovi rodiče nevěděli vůbec nic. Vše, co se týkalo jejich druhorozeného, brali na lehkou váhu: „Ale, Karolíno, nejanči,“ říkal tatínek, „znáš Lukyho, ten se jen tak neztratí.“

Maminka sice starostlivě, ale souhlasně pokyvovala hlavou: „Jo, jo, Kájinko, však on se nám vrátí, určitě už tento týden.“

„Třeba se tam zamiloval, to víš, Brazílie. Vidělas někdy pravý Brazílky? To je výbušná směs, holka, kampak se se svou střeoevropskou jalovou krví cpeš, na to rozhodně nemáš, viděl jsem je tancovat, a ta prsa a zadky,“ vykřikoval z kuchyně Petr a cpal do sebe vepřovou a knedlík.

Tedy ti dva bráchové rozhodně nemohli být z jedné matky, Lukáš miloval přírodu, prase by do pusy nevzal a hlavně, rozhodně by nevisel mámě na krku jako jeho o tři roky starší a „vševědoucí“ bratr.

„Hlavně, že tys těch Brazilek viděl,“ zařvala jsem kamsi do prostoru rodinného domku Lukášových rodičů, pak jsem

obdržela mlaskavou pusou od tatínka a čtyři tvarohové buchty od maminky. „Nechceš jít dál, Kájinko?“

„Ne, ne, díky, paní Chvostová. Mám rozestěhovanou knihovnu, chci to dodělat,“ odmítla jsem. Nesnáším, když mi někdo říká Kájinko. Nejsem Kája, ani Karla, jsem Karolína, Karol a možná ještě Kej. „Hlavně, žes jich tolik viděl, frajere,“ neodpustila jsem si a křikla ještě jednou do útrob domku a rychle se rozloučila.

Ne, neměla jsem s nimi špatný vztah, dokonce se mi zdálo, že by si přáli, aby se Lukáš už konečně usadil, aby si mě vzal. Paní Chvostová chtěla vnoučata. Její prvorozený se na ně při své lenosti zatím nezmohl. A Lukáš se flákal věčně někde po světě. Jako teď například po Brazílii.

Jenomže po týdnů i rodinu Chvostových přešel humor a nic nenamítali proti tomu, abych zašla na policii. To jsme ovšem ještě nevěděli, že jako dlouholetá přítelkyně nemám šanci svého mužského postrádat. Policisté mě vypoklonkovali s tím, že bude rozumné, aby přišli rodiče pohřešovaného. Rodiče „first“. Dobře, tomu rozumím, teď je jenom přesvědčit, ať se nestydí a jdou to se mnou nahlásit.

Lukášův tatínek se styděl, ale nakonec šel. Policajti sepsali protokol a záznam o pohřešovaném, vyptali se na všechno možné a vyplnili s námi asi osmistránkové memorandum o tom, jak Lukáš vypadá. Vůbec jsem netušila, jak málo ho znám, za boha jsem si nemohla vzpomenout, jaký má vlastně oči. Zato jiné orgány bych popsala naprosto hbitě. Na to se ovšem nevyptávali. Na závěr nám sdělili, že podniknou patřičné kroky. To, že se v průběhu našeho šetření potutelně usmívali a nezapomněli si rýpnout, že Lukáš není první, kdo se z Brazílie nevrátil včas, a že kolegové na Praze 5 měli případ, kdy se tam jeden mužskej zamiloval a do Evropy se vrátil až po třech letech, aniž by cokoli komukoliv řekl. Mobil si hned na začátku vypnul a pro všechny byl nezvěstný. No tak dobře – intuice asi neexistuje a já jsem blbec. K tomu ještě podvedenej blbec. Tatínek se samozřejmě styděl ještě o kus víc a několikrát zdůraznil, že on by z toho takovou kovbojku nedělal, ale že ženský, ženský, no... znáte to.

Od té doby jsme si s Chvostovými volali každý den a po třech týdnech se ve dveřích bytu, který jsme měli s Lukášem pronajmutý, objevil i ctěný prvorozený pan Petr. Bez tlamy plné veřřových řízků, dokonce s bradou lehce protáhlou. „Ty, čoveče, Karol, takhle dlouho se nikde nikdy nezdržel, nejmíc, co si pamatuju, tenkrát, co lezl po horách ve Švýcarsku, to byl asi tejděn nezvěstnej a pak špinavej a spokojenej zazvonil u dveří s tím, že ztratil klíče a doklady, a prý nebylo vůbec jednoduchý dostat se zpátky do republiky stopem, no, když je někdo takhle špinavej a s hlavou plnou dredů, tak ho prostě nikdo vzít nechce. Jenomže to neměl žádnou ženskou. Přece by ti aspoň zavolal, ne?“

Seděli jsme té noci až do tří do rána a rozebírali, co budeme dělat. Pořád tu ještě byla možnost, že se Lukáš vážně zblbnul do nějaký Brazilký, rozhodl se, že tam zůstane a ozve se, až to všechno trochu přebolí. Ale to by aspoň napsal rodičům, nebo něco, **něco!** Mail, telefonát, cokoliv.

Už se mi vůbec nechtělo dál čekat, a ani to nemělo smysl. A pak to byl Petr, koho napadlo, že bychom mohli zkusit kontaktovat tu agenturu, přes kterou Lukáš vycestoval. Ale copak já vím, která to byla? Náš vztah byl moderní, Lukáš se nenechal v ničem omezovat. Z počátku jsme se snažili dovolené trávit společně, ale věčně mě nutil lézt po horách, starat se v nějakých stájích o koně nebo čistit střešní okna švýcarských supermarketů. No, nic pro mě. Párkrát jsem to vyzkoušela a pak jsme se dohodli, že bude lepší, když si ty své aktivní dovolené bude trávit sám. Takže jednoduché – musím zjistit, kde si cestu zabukoval. Matně jsem si pamatovala, jak o své cestě pořád mluvil, něco mu na tom všem připadalo hrozně zajímavé, jenomže já dokončovala překlad o technických parametrech španělských skleníků a vůbec mu nevěnovala pozornost. Sakra.

Po tom, co Petr nad ránem odjel, jsem převrátila byt vzhůru nohama, neslušně jsem vlezla úplně do všech Lukášových kapes. Nic. Pak jsem prošla všechny jeho knížky, taky nic. Vybavila se mi scéna s útržkem nějakých novin, nějakých inzertních novin. Vrhla jsem se na hromadu jeho sudoku a po

chvilce hrabání jsem konečně objevila útržek bezplatných novin, který si říkaly City Expres. Očima jsem hltala řádek po řádku, až jsem jej objevila. Kratinký inzerát:

Mimořádný A Napínavý Amazonský Unikátní Svět!
Pro fyzicky zdatné, inteligentní a zvědavé cestovatele individuální dovolená v Brazílii. Výborná znalost jazyka anglického a veškerá očkování nutná. Pro bližší informace volejte + 421...

... ale to je přece slovenský telefonní číslo. Užž jsem se vrhala po telefonu, pak mi došlo, že je sotva nad ránem. Hlavně klid, všechno je v pořádku, půjdu si lehnout a další den zavolám. Dozvim se, kde byl, stoprocentně budou vědět, jestli třeba neležel v nemocnici. Určitě dostal malárii, vsadím se, a má teď horečky, doklady asi zase někde ztratil nebo mu je ukradli. Taky se hned s každým skamarádí.

Jenomže další den mi to nikdo nebral, a ani den poté. Na netu jsem podle předčísli zjistila, že jde o číslo mobilního telefonu, to tedy nepůsobilo moc seriózně. No co, zkusím to ještě den, dva, a když tak číslo nahlásím policajtům, ať si ho prověří.

A pak telefon konečně někdo zvedl. Ozval se tlumený ženský hlas, hodně mladý ženský hlas: „Prosím?“ Žádné jméno firmy, nic.

„Dobrý den, volám na inzerát, který jsem objevila už před pár týdny, byl v pražských novinách, ohledně individuální dovolené v Brazílii. Nevím, zda mám správné číslo.“

Chvilí bylo ticho. „Haló? Slyšíme se?“

„Ano, ano, slyšíme,“ ozvalo se česky na druhé straně. Pak následovalo tiché zakašlání. „No, já vám k tomu neumím nic říct. Já jsem to jenom zprostředkovala pro jednoho známého. Ale ono to stejně už asi není aktuální.“

Docela mě překvapila. „Aha, myslela jsem si, že se jedná o nějakou cestovní kancelář, víte, on se mi totiž...“

„Ne, né,“ přerušila mě slečna neslušně, „to bylo jen privátně, jako soukromě, víte. Přes jednoho známého, na kterého se někdo obrátil, že letí do Brazílie, a tak, já o tom nic víc nevím.“

„Hm, takže privátní iniciativa. A mohla bych, prosím, dostat kontakt na člověka, co odletěl do té Brazílie? Myslím si, že s ním asi letěl můj přítel, už se měl před nějakou dobou vrátit, no, ještě se nevrátil, tak nevíme, co s ním je.“

Na opačné straně bylo ticho jako v hrobě. „Haló? Jste tam?“ pomalu mi docházela trpělivost.

„Jsem tady. Ale já nevím, kde to číslo mám, je to jenom známý... Musím se podívat, jestli jsem si ho uložila. Tak já vám ho pošlu esemeskou, když ho najdu, jo?“

„Ano, pošlete,“ ta se mě asi chce rychle zbavit, nebo je jí to úplně jedno. „A prosím vás, jak se jmenujete?“

„A co to má s tím co společného, jak se jmenuju?“

„No, já nevím, ale pod tímhle číslem jste inzerovala nabídku na dovolenou, tak jsem myslela...“

„... hele, dívejte, já vám pošlu číslo, zbytek si vyřídíte s tím člověkem, ano? Děkuju, na shledanou.“ A típla telefon.

Hm, tak ta už mi to nezvedne, a vsadím se, že mi nic nepošle. Ale to má smůlu, dám její číslo policajtům, ať si prověří, co s tím má společnýho. Sakra, já už jsem ale lehce hysterická... Přemýšlela jsem, jestli je normální dělat někomu problémy a posílat na něj policii, když dal jenom jeden pitomej inzerát do novin. Vtom pípla zpráva. Takže jsem hysterická a ženská si k tomu myslí, že jsem i děsná stíhačka. Okamžitě jsem vytukávala další slovenské číslo.

„Haló?“ příjemný mužský hlas. „Dobrý den, mám na vás takovou prosbu, můj přítel před několika týdny patrně volal na tohle číslo ohledně individuální dovolené v Brazílii, pak i odletěl, jenomže jaksi se ještě nevrátil a ani o sobě nedal vědět. Neletěli jste, prosím vás, spolu, náhodou?“

„Á, tak to vás asi budem musieť sklamať, milá pani, do Brazílie mal letieť jeden môj kamarát a tak sme mu pomáhali hľadať partáka, ale nakoniec neletel. Takže ten váš milý asi musel letieť

sám. On vám žiadne podrobnosti nepovedal? Ani kam letí?
A s kým?“

Teď jsem se zase cítila nepohodlně já.

„Hm, víte, my máme takový uvolněnější vztah (sakra, co já mu to tady vykládám?), no nic, tak škoda, děkuju, jste hodný. Nashle.“

„Majte sa,“ zaslechla jsem ještě v telefonu.

Tak.

A jsem zase na začátku. S tímhle neodletěl. Ani s žádným jiným ze Slovenska. Útržek novin jsem si připla na pin board nad stůl a začala se nutit do dalšího pitomého technického překladu, abych na Lukáše aspoň na chvíli zapomněla. Nešlo to. Tak jsem postupně obtelefonovala, koho jen šlo, všechny svoje přátele, a snažila se získat jakoukoliv radu. Všechno, co mi navrhovali, bylo nesmyslné. Nevěděli jsme vlastně vůbec nic. Tak z čeho vycházet?

Dřepla jsem si znova k hromadě matematických křížovek a prohlížela papír po papíru. Nikdy jsem si nevšimla, že si na ně dělal tolik poznámek. Nějaká čísla, jména – vypadalo to na lyžařská střediska – ale nic, co mě mohlo zachránit. Snad až na jednu poznámku, napsanou tužkou, asi dost ve spěchu (ten jeho hrabopis) *volat jen ve čtvrtek* a k tomu číslo. To je sranda, čtvrtek je zítra, pomyslela jsem si. Nic víc, jenom krátká poznáměčka, musel ji napsat v době, kdy plánoval tu dovolenou. Všechny poznámky byly z té doby. Zavolám tam. Přinejhorším řeknu, že mám asi špatný číslo. Řeknu, že volám ohledně té dovolené v Brazílii. Jen doufám, že se nedovolám nějaký mladý holce. To by byl docela trapas, ještě zjistit, že měl bokovku.

Čtvrtek dopoledne. Počkala jsem si až na půl jedenáctou, abych působila co nejcivilněji. Telefon dlouho vyzváněl, ale pak se na druhé straně ozvalo dlouhé pípnutí, myslela jsem si, že je to fax, asi nebyl, protože dlouhý tón nahradil hluboký mužský hlas.

„Haló, dobrý den.“

„Dobrý den,“ kratince jsem zaváhala, „volám ohledně té dovolené v Brazílii.“ Úplně se mi rozbušilo srdce, připadala

jsem si jako kdysi, na základce, když jsme s Hanou Hochmannovou vyvolávaly náhodným lidem, abychom jim řekly nějakou úplnou pitominu a pak zavěsily. To, co přišlo, mě však uzemnilo.

„To je pěkné, slečno..., a klíčem ke všemu je?“

„Eh, ehm, pardon..., prosím???“

U pána má reakce patrně vyvolala úsměv, změnil chování, jako by skutečně mluvil s nějakou holčičkou: „Klíčem ke všemu je...? ... slečno?“ Mluvil pomalu, důstojně, s lehce pobaveným tónem. Jako kdyby mi sděloval, že 2 rohlíky stojí 4,80, a já jsem hloupá, že to nevím.

„Dokud od vás nedostanu odpověď, nebude žádná dovolená.“ A už se chystal, že zavěsí. Spása, spása, spásná myšlenka, **potřebuju udržet rozhovor**... všechno bylo tak absurdní, tak překvapivé, bylo to **TO**, co jsem hledala, teď ten kontakt nesmím ztratit! A nesmím vyvolat podezření, že nevím, o co jde. To je děsně divná konverzace.

„Zavolám příští čtvrtek, můžeme se tak domluvit?“ vydechla jsem co neklidnějším a nejdospělejším tónem. Přinejmenším mu naznačit, že vím, že se má volat jenom ve čtvrtek. Zabralo to!

„Ano, zavolejte. Hezký den. A nezapomeňte... klíčem ke všemu je?“ – opět ten pobavený tón. Jenomže už věděl, že vím. Ví, že se má volat jen ve čtvrtek.

„Ano, děkuji, na shledanou,“ rozloučila jsem se skutečně jako školačka. Neodpověděl, bez dalšího zavěsil.

Rozdýchávala jsem to nejméně 5 minut. Pak jsem okamžitě volala Petra, aby se po práci stavil u mě doma, že možná něco mám, ale ať nic neříká rodičům, protože je to dost divný a všechno jsou jenom dohady.

Musím být rozumná, musím být systematická, a hlavně napřed potřebuju dodělat ten pitomej překlad, abych si mohla uvolnit hlavu, zklidnit se, mám přece taky docela slušný IQ, Lukáš to heslo musel vědět. Jinak by neodletěl. Ne, policajtům určitě telefonovat nebudu. Asi jsem Lukáše neznala dost dobře,

TOHLE vypadá na **hodně velký tajnosti**. Přemýšlela jsem, jestli jsem ho někdy viděla brát drogy nebo mluvit s podivnejma lidma. Jo, liboval si v tom, že se bavil s kdekým, i s posledním podivným individuem na nádraží. Kouřil marjánku, ale že by tomu propadl, to ne. Jestli třeba nešlo o nějaký pašování, v létě se přece zmínil, že potřebuje vydělat prachy, pak už jsem ale neslyšela ani slovo. Ze by pro někoho něco pašoval? Za peníze? Klíčem ke všemu jsou... drogy...? Prachy? To je nesmysl! Tohle rozhodně nebudou řešit po telefonu. Možná mi navykládal, že jde o nevinnou dovolenou. Možná si tam jel vydělat. Načerno. Tak nereálný by to zas nebylo. Takže policajty rozhodně nevolám. A pravda je, že tentokrát se mě nezeptal, jestli chci s ním. Ani slovíčko. Hmmm, tak to je hodně divný.

Tiskla jsem papír, na který jsem ve spěchu načmárala tu podivně naformulovanou otázku, a pomalu, mimoděk jsem ho žmoulala mezi prsty, až z něj zbyla malá kulička. *Klíčem ke všemu je..., klíčem ke všemu je*, opakovala jsem si pořád v duchu – *klíčem je...*

Cesta

Petr přišel v pět. Já, jako zázrakem, pohnula s překladem, příslib volna k luštění největší záhady mého života udělal svoje. Uvařila jsem smrtáka a nalila dva panáky. Do posledního detailu jsem potenciálnímu švagrovi vykreslila svou telefonní anabázi. Domluvili jsme se, že rodičům neřekneme vůbec nic, mysleli by si, že mi hrabe. Petr navrhoval, abych tomu chlápkovi do telefonu vysvětlila, že se mi starej nevrátil z dovolený, kterou si asi domluvil u něj, a co že to jako znamená.

„Seš blbej? Ten chlap mi s klidem řekne, že neví, o čem mluvím, že si u něj nikdo nic nedomlouval, anebo mi to položí a já už se nikdy nic nedozvím. Nebo mi někdo přijde příští ráno podříznout krk, protože jsem se zapletla do mezinárodního obchodu s drogama. Na tohle se musí delikátně. Je to prostě nějaká hra, nevím, třeba nevinná... Ale dokud nebudu vědět, že je opravdu nevinná, tak ji prostě budu hrát. I kdybych tam měla odletět sama.“

„Nejseš normální,“ protestoval Petr, „ty by ses vážně sebrala a letěla tam? Vždyť nevíš, kam letěl, Amazonka je brutálně veliká.“

„Když budu znát ten klíč, heslo, pak budu vědět přesně to, co věděl Lukáš. Možná věděl víc, možná byl organizátor celého toho obchodu, možná to heslo sám vymyslel. Když budu znát klíč, budu podstatně dál. Přestanu bojovat, popluju po proudu. Rozumíš? Floating with the flow.“

„Nech si tu svou angličtinu, vím, že seš dobrá. Co když se ale mylíš? Co když je tohle jen nějaká další agentura, s kterou Lukáš **neodjel**. Třeba neznal klíč, třeba ho nenašel, a tak letěl sám, prostě někam jinam.“

„Petře, Lukáš miloval křížovky, vždyť to víš, pořád to jeho sudoku a podobný nesmysly, tohle mu přece naprosto odpovídá.“

„Jo, to jo, ale ten tvůj mezinárodní organizovanéj obchod s ‚čímsi‘ tomu neodpovídá.“

„Hele, Peťo, já nevím, jediný, co po tobě chci, abys rodičům neřekl ani slovo, a až budeš doma sám, prohrabal všechny věci, který by tam Lukáš ještě mohl mít, cokoliv, kde je zmínka

o Brazílii, jakéjkoliv divnej předmět, něco, já nevím co, klíč, klíč, heslo...“

„To je teda vážně jak ve filmu, nežijeme náhodou ve střední Evropě v třetím tisíciletí?“ znechuceně okomentoval moje rostoucí vzrušení Petr.

„Jo, právě že žijeme. Dneska je možný úplně všechno.“

„Vsadím se, že to tvoje všechno bude nakonec úplně obyčejný... Abys nebyla zklamaná a on neležel někde v nemocnici se zlomenou nohou a bez mobilu. Však ho znáš, někdy je to hroznej ignorant. Pozitíří se tu objeví s nohou v sádře, tak se ho na ten tajemnej klíč můžeš zeptat,“ rozesmál se Petr.

Ale v tom smíchu znělo cosi křaplavého, jako by v něm drnčel strach. Báł se. Taky se báł, že se Lukášovi něco stalo. A třeba se báł, že Lukáše nezná, stejně tak, jako já. Tichá logika nám oběma napovídala, že kdyby ležel v nemocnici, tak by mohl někoho poprosit, aby se s námi spojil, teda pokud by byl při vědomí... Ale v případě, že by ho zabásli s pár kily koksu, tak ho rozhodně nikam volat nenechají.

V nastalém tichu jsem nalila ještě dva pořádný panáky a pak jsme za neustálého pozvolného dolévání až do půlnoci vymýšleli, co by mohlo být klíčem. Tisíc nápadů, z toho asi tři smysluplné. Pak se skorošvagr rozloučil a já se svalila do postele. Tak, jak jsem byla. Žádné čištění zubů, žádné odličování, žádná chuť, jenom vysoké procento alkoholu v krvi.

Strach o Lukáše nás s Petrem chtě nechtě sblížil, následující ráno jsem obdržela opečovávající sms, plnou starostí o mou kocovinu a plnou vehementních doporučení, ať rozhodně nikam nelítám, pokud by se mi náhodou podařilo klíč objevit. Trochu předčasné, ne?

Připadala jsem si jako krtek a ohař dohromady, probírala jsem stráněčku po stráněčce, podvědomě jsem tušila, že by si Lukáš ten klíč někam poznamenal. Na té stráněce sudoku, kam si narychlo napsal *volat jen ve čtvrtek*, nebylo už vůbec nic, a ač jsem prolístovala všechny křížovky, vždycky tam bylo něco,

co souviselo s luštěním, ale rozhodně ne s cestou, dovolenou, Brazílií. A musí to být Brazílie? Co to asi tak musí být, abych si dovolenou zasloužila? A je to vůbec dovolená? Jak to říkal ten chlap? ... dokud od vás nedostanu odpověď, nebude žádná dovolená..., pobaveně, uvolněně, nene, tady nejde o drogy, tady jde vážně o dovolenou. Je to hra. Lukáš miloval hry. *Klíčem ke všemu je...* hra? Já bych řekla, že *klíčem ke všemu je* odvaha, láska, víra. No, to asi ale nebude TO, co chce ten fešák nonšalantní slyšet.

Další dny byly svízelné.

Petr doma všechno prohledal, údajně nic nenašel, mohl ovšem něco přehlédnout. Já nenašla taky nic a skončila opět u hromady sudoku, novinových výstřížků a lyžařských map. Bylo úterý večer a nálada mizerná.

Co můžu udělat? Sama na to nestačím. Práce mi stojí, mám v hlavě jenom ten pitomej klíč. Mimoděk jsem na jednu z Lukášových map kreslila podivné obrazce, geometrické kytičky a blobovité útvary. Uvědomovala jsem si, jak moc mi chybí. Ty jeho pavoučí prsty, jeho smích..., i já se začala usmívat, pozorovala jsem jeho kresby na papíře, působily... taky jako kdyby urputně přemýšlel, nebo s někým dlouho telefonoval?

Kdybych nebyla tak unavená, vystřelila bych překvapením ze židle.

Rychle jsem rozkládala mapu po mapě. To mě nenapadlo, v době, kdy plánoval Brazílii, si přece shromažďoval veškeré své mapy ze zimního lyžování, jedna mapa, druhá, z obou stran, nic, tady nic, tady zase kresby a tady, TADY, spousta bezmyšlenkovitých obrazců a mezi nimi, člověk by to ani nepřečet

město

JE TO MĚSTO! Město

a na boku mapy

M...

A

N...

A...

U...

S...

JO! Jooooo, já to máááám! Manaus, město to je, Lukáši, ty seš geniální, ještě že si věčně děláš poznámky na všechny ty tvoje papírky. Huráááá. Manaus, město v Brazílii, to MUSÍ být ono. To je ono. Klíčem je místo, kam chceš jet, jinak žádná dovolená, že jo. **Manaus, město to je, na Amazonce.** Tančila jsem kolem stolu, pocit štěstí, jako bych vyhrála v loterii. Jak jsi ale na tohle přišel, Lukáši, miláčku, ty můj chytřej rastíku! Vždycky, když jsem si ho dobírala, říkala jsem rastíku, to kvůli jeho dredům. Zlobil se, ale jen na oko. Když mi budeš říkat rastíku, budu ti před lidma říkat vopice. Lukáši, Lukáši, to musí být ten klíč, to musí být to heslo. Hop nebo trop. Proč by sis jinak psal *město je to, město*? Proč by sis psal brazilskéj Manaus na švýcarský Alpy, že?

Štěstí pominulo, ale tichá radost zůstala a vzrušení narostlo. Ještě dva dny a ověřím si, jestli tohle spojení funguje. A pokud uhádnu, tak tam letím. Přemluvím Petra a poletíme spolu. Jsem zvědavá, co mi ten distinguovanej chlápek řekne. Byl to rébus. A já budu za chytrou.

Čtvrtek, opět ve stejnou dobu. Dlouhé vyzvánění, krátké pípnutí a klidný mužský hlas. Nervozitou se mi klepala kolena. Co když

se mě zeptá na nějaký další nesmysl a já to zase nebudu vědět. Co když je to nějaký úchyl, co takhle zkouší lidi...

„Haló, dobrý den.“

„Dobrý den...“, ani jsem nedomluvila.

„Á, to jste vy. Takže? Jaká byla otázka a jaká je odpověď, slečno?“ Otazník za jeho větou zůstal viset ve vzduchu. Počkej, teď tě dostanu.

„Klíčem ke všemu je... MANAUS.“ Dala jsem si záležet, abych si vychutnala tu malou pauzu mezi otázkou a odpovědí. Chlápka to ovšem nerozházelo. Spíš jako by se mu ulevilo, jako by mi to přál.

„Výborně! Tedy Manaus, 5. ledna v 15 hodin, local market naproti autobusových zastávek u přístavu.“ Mluvil klidně, zřetelně a jeho výslovnost anglických slov local market byla excelentní: „Všechny podmínky znáte a prosím, hlavně diskrétně. Rozhodně nezapomeňte na jedno. Pokud se vám nepodaří zakoupit si pláštěnku do deště, pak se schůzka neuskuteční a vy se dál nedostanete. Takže šťastnou cestu! Na shledanou.“

„Ano, ano,“ drmolila jsem, úplně převálcovaná jeho odpovědí, já přece neznám žádné podmínky, co to mele o pláštěnce, dobře, období deštů, a jaká schůzka a můžeme letět dva? Kolik si mám vzít peněz a co toto všechno znamená. WOW! Polykala jsem naprázdno jako ryba, zatímco on v klidu zavěsil, aniž by počkal, zda se nechci na něco zeptat.

Hladina adrenalinu v mé krvi vystoupala na povážlivě vysokou hranici. Srdce pumpovalo a kořínky vlasů brněly. Čekala jsem všechno, ale tohle? Zírala jsem na svůj mobil, jako by mně stále ještě svítící displej mohl odpovědět na nejméně dvacet otázek, které mě na přeskáčku napadaly. Honem si napsat to datum, jak bylo? 5. 1. 15 hodin, asi se tam setkám s průvodcem. Jaký podmínky znám? Tohle si Lukáš nikam nepoznamenal, nic mi tehdy o podmínkách nevykládal, jen se zmínil, cosi se zmínil, ... co to bylo? Jo!!! ... říkal, že to bude napínavý. Jo, přesně tak, jednou řekl, že to bude vzrůšo, jo, tak to bylo. Ale Amazonka přece musí bejt vzrůšo. Někde mi chybí nějaký článek v řetězu.